

MASAL İLE RÜZGAR

İKİZLER ÇETESİ

ŞENİZ BAŞ

RESİMLEYEN: SERNUR IŞIK

iÇİNDEKİLER

Bilmediğim Bir Tünelden Merhaba!.....	7
Aç ve Susuz Kaldık!.....	27
Kim Var Orada?.....	67
Bu İşte Bir Terslik Var!.....	83
Bu Gizemli Adamlar Kim?.....	107
Ne! Yakalandık mı?.....	123
Olay Çözüldü!.....	143

“ Bilmediğim
Bir Tünelden
Merhaba! ”

- Sana buraya girmeyelim demiştim
Rüzgar!

- Demiştin ama çok da direnmedin!

- Buradan çıkamazsak anneme ne diyece-
ğimizi sen düşün.

- Hep böyle mızızlanacak mısın?

Çıkışını bulamadığımız bir tünelde, işte aynen
böyle tartışmaya başladık. Kiminle mi? Tabii ki
ikizim Rüzgar'la!

Bir ikiziniz olmasından daha kötü şey bir ikizinizin olmamasıdır. Bir kere en iyi arkadaşınızdır, işbirlikçinizdir ve en önemlisi kötü gün dostunuzdur. Aklınıza gelen her şeyi birlikte yapabileceğiniz birisi vardır hayatınızda. Tabii ki sıkıcı yanları da var.

Bazen yalnız kalmak istersiniz ama olmaz, anneniz sizi çağırırken bile ikizinizi işin içine katar:

- Masal, Rüzgar ikiniz de buraya gelin!

Sonra kıyafetlerinizin çoğunu ortak kullanmak zorunda kalırsınız. Nasılsa bedenler ve yaşlar aynıdır, bazı kıyafetlerden iki tane almaya ne gerek var! Tişört, kazak ve montların çoğunu beraber giyiyoruz. Ayakkabılarda yırtıyoruz şükürler olsun. Onun ayakkabı numarası ~~36~~ benimki ~~34~~ numara.

Düşünün bir dolabımız var ve hangimiz ne giyeceksek oradan alıyoruz. Ben benimkileri ayırmaktan çoktan vazgeçtim.

Büyüyünce durumun değişeceğine inanıyorum.
Etek giymek istiyorum ben ya! Rüzgar'ın etek
ya da elbise giyecek hali yok değil mi?

Ama her ikiz birbirine tıpatıp benzemez, tıpkı bizim gibi! Şöyle anlatmaya çalışayım; biz Rüzgar'la çift yumurta ikiziyiz. Yani ne fiziksel olarak ne düşünce olarak birbirimizin tıpatıp aynısı değiliz. Benim saçlarım kırmızı, onunkiler kahverengi, benim gözlerim yeşil Rüzgar'ın gözleri mavi. Benim saçlarım belime kadar uzun ve örgülü. Ufak bir detay daha vereyim. **Ne yazık ki Rüzgar benden 1 cm daha uzun!**

Huylarımız ise tam tersi. Zaten hikâyelerimiz ilerledikçe bunu göreceksiniz.

Ama bir ipucu, ben babama Rüzgar ise anneme benziyor huy olarak. Annem o günü nasıl geçireceğimizi sabah düşünür, babam ise bir hafta önceden Pazar günü ne yapacağımızı dakikası dakikasına planlamıştır. Nasıl mı? İşte şöyle:

Sabah 7.30 kalkış, 8.00 kahvaltı, 9.00 eşyaları toplama, 9.30 evden çıkış, 10.30 piknik alanına varış, 11.00 ip atlama, 12.30 mangal yakmaya başlama... Off, benim bile içim daraldı. Umarım bu kadar sıkıcı değildir ben de! Neee? Babaya sıkıcı mı dedim ben? Bunu kayıtlardan çıkarın lütfen.

Neyse tüneldeki çekişmemize geri döneyim. Rüzgar,

- Nasıl çıkacağız buradan? diye acıklı bir ifade ile yüzüme baktı.

- Bizi buraya sokan sensin, yolu da sen bul dedim ve suratımı asarak olduğum yere çöktüm. Bir adım atacak halim kalmamıştı. Üstelik akşam olmaya başlamıştı ve tünelin içine gittikçe karanlık çöküyordu. Bir yerlerden sızan ışık azalmaya başlamıştı. Korkuyorum demeyelim de biraz gerildim. **Gerilmek ne demek mi?** Böyle saçlarınızın ucundan ayak tırnaklarınıza kadar bir karıncalanma olur, midenizde bir sürü kelebek uçuyor ve dışarı çıkmak için uğraşıyormuş gibidir, ciğerleriniz nefes almanızı

reddeder. Aldığınız havayı dışarı vermek için bir acele edersiniz ki sormayın! Beyniniz aynı şeyi düşünmekten çatlayacak gibi olur. Bir de her hareket size batmaya başlar. Birisi size, “Su ister misin?”

dese. “Neee sen bana susadın mı diyorsun? Ben susayıp susamadığımı bilmiyor muyum? Susarsam söylerim herhalde! Benim susayıp susamadığımdan sana ne!”

diye ağızınızdan ateşler çıkarak konuşmaya başlarsınız. Evet, biraz abartmış olabilirim. Ama gergin olma işaretlerinden birisi de abartmaktır.

- Masal ne rahatsın, oturmanın sırası mı şimdi! Bak sanki ileride biraz daha fazla ışık var gibi, sanırım tünelin diğer ucunu bulduk.

- Ya evet, rahatlıktan oturuyorum ben. Öldüm bittim, bacaklarım ağrıyor. Ne kadardır yürüyoruz farkında mısın sen? Senin yüzünden buralara geldik, bak ne oldu? Bir de bana ne diyor! Yollarda oyalana oyalana oraya buraya bakan kimdi acaba? Ben miydim, ha söyle bakalım ben miydim? Sen gerçekten sopalıksın. Sana bir ay televizyon seyretmeme cezası verilmeli. Yetmez, Sütella da yememelisin. Hatta çoraplarını kendin yıkamalısın. Üstelik çamaşır makinesinde değil elde. Hatta o da yetmez..."

- Masal bir nefes al istersen, konuşurken boğulacaksın. Ya Masal, Allah aşkına sen bu kadar kelime sarf etmekten yorulmadın mı?

Rüzgar'ın bu rahatlığına akıl sır erdiremiyorum. Bir çocuk bu kadar rahat olur mu? Dahası bir çocuk bu kadar maceraperest olur mu? Onun bu

maceraperestliği yüzünden bu haldeyiz. Başımıza neler geldi anlatayım da nasıl başa bela açan bir kardeşim var, görün...

Birkaç gün önce Rüzgar sınıfta yanıma geldi ve kasabanın dışında, eski tren yolunun geçtiği tünelin içinde bir gizli tünel daha bulunduğunu söyledi.

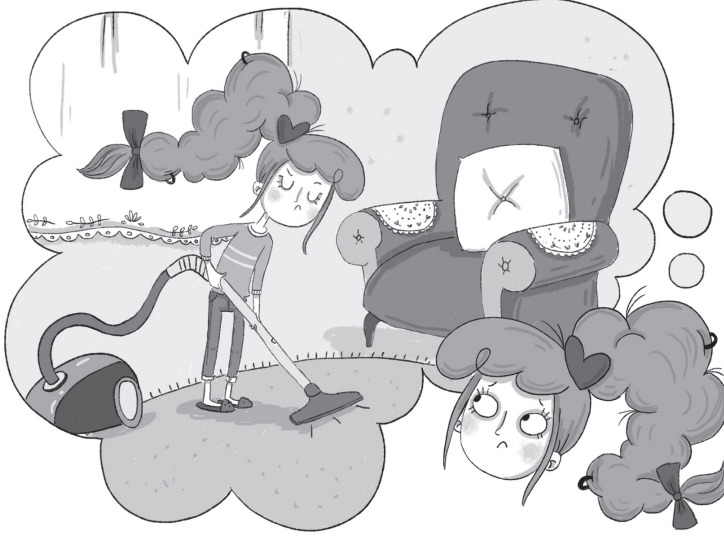
- Aferin sana! dedim ve daha fazlasını dinlemek istemedim. Ama Rüzgar bu, durur mu? Durmaz! Başladı beni ikna etmeye...

- Nasıl yani, hiç mi merak etmiyorsun tünel nereye çıkıyor diye? Ya da kim o tüneli açmış? Ya da acaba kimler var orada?

- Etmiyorum Rüzgar, çünkü yine başımızı derde sokacaksın. Geçen ay annemle babamın verdiği ceza yüzünden on beş gün arkadaşlarımla görüşemedim, üstelik büyükannemin evini her gün süpürmek zorunda kaldım. Daha fazla sorun istemiyorum. Üstelik sen ne ara o tünele gittin? dedim.

Dedim ama Rüzgar bu, tabii ki yine durmadı, bu sabaha kadar başımın etini yedi. Her seferinde kulaklarımı ellerimle tıkayıp

“lalalala, laa, lalalalalal laa” diye şarkı söy-

ledim. Böylece söylediklerinin yarısını duymamayı başardım. En sonunda ben gelmesem de gideceğini söyleyince,

- Tamam geliyorum ama sırf senin başına bir şey gelecek diye. Hiçbir şeyi merak ettiğimden değil, dedim.

Keşke Rüzgar 'a uymasaydım. Keşke!

Bu kadarı kardeşimin başımızı nasıl belaya soktuğunu anlatmaya yeter sanırım. İlerde beni daha nasıl kandırdığını anlatırım nasılsa. Şimdilik tüneldeki halimizi anlatmaya devam edeyim...